

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Åklagaren

Sagsøgt: Hans Åkerberg Fransson

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Haparanda tingsrätt — fortolkning af artikel 6 TEU og artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — national lovgivning, hvorefter der for at undlade at anvende nationale bestemmelser, som mistænkes for at være i strid med princippet *ne bis in idem*, skal findes klart grundlag herfor i den europæiske menneskerettighedskonvention eller i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis — national ordning, hvorefter den samme overtrædelse af skattelovgivningen kan sanktioneres dels administrativt ved pålæggelse af tillægsafgift, dels strafferetligt med fængselsstraf — foreneligheden af en national ordning, der pålægger straf for samme overtrædelse i to forskellige sager, med princippet *ne bis in idem*

Konklusion

- 1) Princippet *ne bis in idem*, der er fastsat i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er ikke til hinder for, at en medlemsstat for den samme manglende overholdelse af angivelsespligten på området for merværdiafgift først pålægger et skattetillæg og dernæst en strafferetlig sanktion, for så vidt som den første sanktion ikke har en strafferetlig karakter, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at bedømme.
- 2) EU-retten regulerer ikke forholdet mellem den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og medlemsstaternes retsordener og fastsætter heller ikke, hvilke konsekvenser en national ret skal drage i tilfælde af konflikt mellem rettighederne sikret ved denne konvention og en bestemmelse i national ret.

EU-retten er til hinder for en retspraksis, hvorefter den nationale rets pligt til at undlade at anvende enhver bestemmelse, der er i strid med en grundlæggende frihed som sikret ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er underlagt en betingelse om, at denne uoverensstemmelse klart fremgår af chartret eller den dertil hørende retspraksis, da en sådan praksis fratager den nationale ret muligheden for fuldt ud at bedømme, i givet fald i samarbejde med Domstolen, om nævnte bestemmelse er forenelig med chartret.

(¹) EUT C 72 af 5.3.2011.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 26. februar 2013 — Air France mod Heinz-Gerke Folkerts og Luz-Tereza Folkerts (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-11/11) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — luftbefordring — forordning (EF) nr. 261/2004 — artikel 6 og 7 — direkte tilsluttede flyforbindelser — konstatering af en forsinkelse ved ankomsten til det endelige bestemmelsessted — forsinkelse på tre timer eller derover — passagerers ret til kompensation)

(2013/C 114/09)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Air France

Sagsøgt: Heinz-Gerke Folkerts og Luz-Tereza Folkerts

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Bundesgerichtshof — fortolkning af artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1) — international flyvning sammensat af flere delstrækninger — situation hvor ankomsten til det endelige bestemmelsessted sker med seks timers forsinkelse, selv om den forsinkede afgang ligger inden for de grænser, som er fastlagt ved artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 261/2004 — eventuel ret til kompensation

Konklusion

Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 skal fortolkes således, at en passager, der havde reserveret en flyvning med direkte tilsluttede flyforbindelser, har ret til et kompensationsbeløb i henhold til denne bestemmelse, når afgangens forsinkelse i et tidsrum, der er kortere end de i forordningens artikel 6 fastsatte tidsgrænser, men ankomsten til det endelige bestemmelsessted fandt sted mindst tre timer efter det planlagte ankomsttidspunkt, idet nævnte ret til kompensation ikke er betinget af, at afgangens forsinkelse, og følgelig ikke er underlagt betingelserne i nævnte artikel 6.

(¹) EUT C 95 af 26.3.2011.